

Oven i disse 82,6 mio. kr. lagde arbejdsmarkedets parter i Arbejdsmiljørådet en bevilling på i alt 40 mio. kr. Og for at sætte kronen på værket er der i forbindelse med satspuljeforhandlingerne for 2004, som netop er blevet afsluttet, afsat yderligere 36,4 mio. kr. til arbejdsmiljøforskning.

Det er et resultat, jeg er meget stolt af. 159 mio. kr. til en styrket arbejdsmiljøforskning er en tiltrængt saltvandsindsprøjtning, som kan mærkes. Og jeg forventer mig gode resultater, da fonden giver støtte ud fra strategiske overvejelser om, hvor vi mangler viden om arbejdsmiljøet.

Der er ingen her i salen, der skal være i tvivl: Forskning i arbejdsmiljø er en mærkesag for mig, og det skal være forskning, som både har en høj kvalitet og er relevant for arbejdsmiljøet.

Derfor har Arbejdsmiljøforskningsfonden to udvalg, et strategisk udvalg, hvor arbejdsmarkedets parter sidder med, og hvor man diskuterer, hvilke forskningstemaer som skal prioriteres højt, og et videnskabeligt udvalg med anerkendte forskere, som sikrer kvaliteten i forskningsprojekterne. En af fordelene ved fonden er, at den også forøger mulighederne for at få virksomhederne til at deltage i forskningsprojekter.

Når arbejdsmarkedets parter sidder med i det strategiske udvalg, får vi større sikkerhed for, at der gives støtte til forskning, som er relevant for arbejdsmiljøet, og som kan bruges i arbejdsmiljøindsatsen ude på virksomhederne. Men arbejdsmarkedets parter kan også tilskynde virksomheder til at deltage i konkrete forskningsprojekter. Arbejdsmarkedets parter har på den måde mulighed for at gøde jorden hos virksomhederne.

Den model tror jeg langt mere på end en tvangsmodel, for troværdige forskningsresultater kan ikke opnås ved tvang. Kvalitet i forskningen kan ikke opnås ved tvang, og tvang giver dårlig forskning. Derfor må Enhedslistens forslag til folketingsbeslutning afvises.

Kl. 19.25

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Det glæder mig selvfølgelig, at ministeren og regeringen er så positive over for arbejdsmiljøforskningen.

Nu kan jeg se, at den minister, jeg skulle spørge, desværre går. Men det, der undrer mig, er, at ministeren nu står her og siger, at man godt ville kunne gennemføre manganundersøgelsen, for det er ministeren selv, der i et svar til mig sidste

år har meddelt, at det ikke var muligt at gennemføre undersøgelsen, og at støberierne nægtede at medvirke.

Nu er jeg meget forvirret over, hvad lovtilstanden egentlig er. Men jeg kan forstå, at jeg må stille nogle skriftlige spørgsmål for at få det afklaret, da ministeren ikke længere er til stede.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Vi har skam en minister til rådighed, vi har indtil flere.

(Kort bemærkning).

Lene Garsdal (SF):

Ja, jeg har lidt det samme problem som fru Line Barfod, at jeg også ville stille et spørgsmål til beskæftigelsesministeren.

Det, jeg vil spørge om, er: Ministeren henviser til § 21, hvorefter Arbejdstilsynet kan konstatere, om arbejdsmiljøet er i orden, men den kan jo ikke skaffe ny viden. Når ministeren så siger, at manganundersøgelsen også kunne laves ved hjælp af blodprøver fra de personer, er det jo netop det, der var hele pointen. Man ved jo ikke, hvor meget påvirkning på arbejdspladsen der skal til, for at det giver en sundhedsskade. Og det er jo det at generere en ny viden, som var hele problemstillingen i det her forskningsprojekt.

Derfor mener jeg, at jeg vil spørge, om ikke ministeren ser, at der er et hul, som vi mangler at få lappet.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Det er til den fungerende beskæftigelsesminister. Ja, vi går videre i talerækken.

Flemming Oppfeldt (V):

Enhedslisten foreslår, at Arbejdstilsynet skal have mulighed for at tvinge danske virksomheder til at deltage i forskningsprojekter. Det er en dårlig idé.

Det er umuligt at forestille sig, at en sådan tvangsforskning ville blive af ordentlig kvalitet. Og der er jo ikke noget reelt problem med at fremme arbejdsmiljøforskningen her i landet. Tværtimod har regeringen netop bevilget i alt 159 mio. kr. ekstra til forskning i arbejdsmiljøet.

Enhedslisten peger i begrundelsen for forslaget på, at der i 1999 har været en enkelt dansk virksomhed, der ikke har ønsket at deltage i et bestemt forskningsprojekt om mangan. Det er altså et enkeltstående eksempel, der er årsag til, at alle danske virksomheder nu skal mistænke-